

que significava que l'església encara era prou poderosa en tots els ordres per ser odiada". I que després d'un període complex el moviment catalanista "trobà la seva represa amb la campanya per aconseguir la Mancomunitat de Catalunya:

L'any 1907, s'havia creat l'IEC que tenia per objecte "la superior investigació científica de tots els elements de la cultura catalana." I el 1914, es fundà l'Institut d'Educació General (IEG) l'objectiu del qual era la "difusió de l'educació física, la higiene, la prevenció de les malalties i, alhora, un propòsit de formació moral, enfocada al civisme i a l'autoestima col·lectiva." L'abast d'aquesta nova institució pública era enorme

i els mitjans econòmics molt magres. En conseqüència va estar cinc anys sense poder-se posar en marxa. I l'IEG proposat per Prat de la Riba va ser realitzat durant el mandat de Puig i Cadafalch.

La Mancomunitat "tractava d'articular materialment Catalunya amb les seves línies telefòniques i amb els seus camins veïnals que comunicaven pobles que fins aleshores només tenien un viarany per on no podia passar un carro. Lluitava al mateix temps contra el paludisme i el tifus. Però també intentava començar a articular el país espiritualment per mitjà de dos centenars de conferències" per a tot Catalunya. L'autor del llibre ofereix una anàlisi dels llocs i temes i diu, per exemple, que

"Entre el 18 de desembre de 1921 i el 23 de desembre de 1923, durant dos anys, es donaren 203 conferències en 76 poblacions catalanes, que aplegaren un total de 71.120 oients" i que la mitjana d'assistents per conferència fou de 221.

El 2014 és l'any del centenari de la creació de la Mancomunitat de Catalunya que amb migrats recursos econòmics va vertebrar el país. Puig i Cadafalch, com ja hem dit, en va ser el seu president entre els anys 1917 al 1923 i el llibre l'honora en reconèixer la seva enorme tasca al servei del país durant els sis anys en què Josep Puig i Cadafalch fou President de Catalunya. I al llarg de tota la seva prolongada vida.

LA CARA I LA CREU

la Cara

FRANCESC VILLÀ

Un poema a la paret

En l'inici d'una de les seues proses més significatives, "Tocant a mà", escriu J. V. Foix:

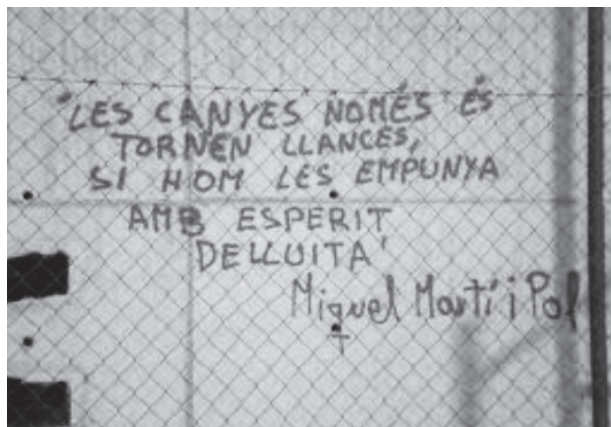
"Tots sabíem on era la Paret, però ignoràvem què hi havia darrere. (...) Molts de matins, quan s'ha fet de dia i és tot clar, hi anàvem a mirar els dibuixos, les guixades i els emmangraments que la decoraven. Hi vàiem càlculs aritmètics, sols ploraires i llunes rialleres, frases profètiques en vers transcendental mal falcat, i cors i fal·lus rememoratius"

Les parets dels nostres pobles i ciutats han servit manta vegades de pissarra per expressar-hi allò que volem fer saber als altres, sovint de manera anò-

nima, encara que no sempre. I això s'ha fet amb un traç més o menys perfecte, amb un dibuix més o menys treballat, amb més o menys encert, tant gràfic com lèxic, però podríem dir que s'ha fet sempre.

Avui gaudim d'una sobreesaturació d'informació, tenim uns grans recursos audiovisuals que, a més, són rapidíssims i ens permeten comunicar-nos gairebé instantàniament. Malgrat tot, les parets estan plenes de grafies. Hi ha una necessitat de fer perdurar i donar a conèixer públicament segons quines coses, siguin sentiments, desitjos o reivindicacions.

De tant en tant, també trobem un poema a les parets i aquest ens crida, probablement,

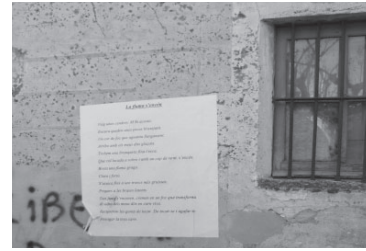
més l'atenció.

↑ Foto: Google. Anònim

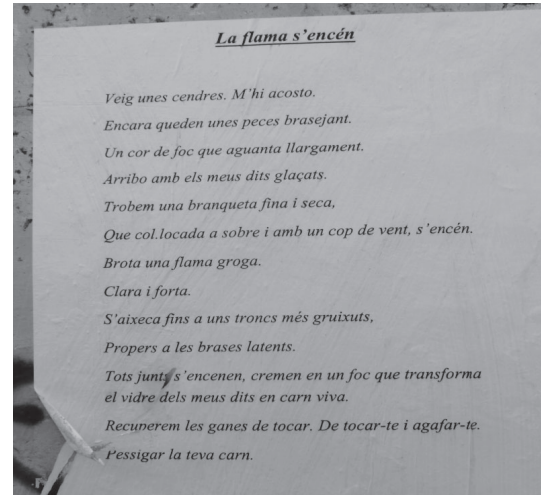
Passat el Cap d'Any d'enguany aparegué un poema anònim, imprès en un paper de ben bé un metre de costat i penjat a la paret de can Clavell, la fusteria, a la plaça de Vendre, davant de ca l'Odon, a l'inici del carreró que passa per darrere del

rengle de parades. Jo el vaig veure el dia 4 de gener de 2014. No va durar més de dos dies a la paret. El poeta o poetessa anònim ens deixà aquestes paraules:

La flama s'encén
 Veig unes cendres. M'hi acosto.
 Encara queden unes peces brasejant.
 Un cor de foc que aguanta llargament.
 Arribo amb els meus dits glaçats.
 Trobem una branqueta fina i seca,
 Que col·locada a sobre i amb un cop de vent, s'encén.
 Brota una flama groga.
 Clara i forta.
 S'aixeca fins a uns troncs més gruixuts,
 Propers a les brases latents.
 Tots junts s'encenen, cremen en un foc que transforma
 el vidre dels meus dits en carn viva.
 Recuperem les ganes de tocar. De tocar-te i agafar-te.
 Pessigar la teva carn.

Fotos:
 Francesc Villà

la Creu

ORIOI BASSA I VILA

Agermanament municipal?

Aquesta fotografia no està feta a Sant Andreu de Llavaneres, com indica la tapa de claveguera, sinó a

Argentona, concretament al carrer Dolors Monserdà, al costat mateix de la Casa Puig i Cadafalch.

Diuen els veïns que aquesta

tapa és al mateix lloc des del dia que es van acabar les obres de remodelació d'aquest tram de vial, entre el 2002 i el 2003.

El que no sabem és per què hom va triar concretament aquest model de tapa per la nostra vila, ni som coneixedors si el contractista, o en el seu defecte, l'Ajuntament d'Argentona, van pagar al propietari de la tapa per la seva adquisició i, el que tampoc sabem, és si a l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres saben a hores d'ara que tenen una tapa del clavegueram de la seva propietat a la nostra vila.

No es tracta, doncs, de cap agermanament entre municipis, ni d'un intercanvi intercultural, sinó, simplement, que faltava una tapa, i en tenien una a mà, sense mirar què hi posava.

Foto: Oriol Bassa